

Beste medeparochianen,
broeders en zusters,

Vandaag vieren we dus het feest
van de Doop van de Heer.
Een belangrijk feest.
Een feest waar we ook heel veel van kunnen leren.

Ik hoor tegenwoordig vaak om me heen
het woordje: 'loslaten'.

Als mensen ergens mee zitten,
dan geven ze elkaar het advies:
'Laat het los!'

En dat is precies wat we hier zien
bij de Doop van de Heer: 'loslaten'.
Want Jezus laat zichzelf los,
geeft zichzelf over aan het water
van de rivier de Jordaan.

Maar het is misschien nog wel meer dan loslaten.
Het is loslaten, maar tegelijk ook een overgeven aan God.
In het vertrouwen dat we ons veilig
in Gods armen kunnen laten vallen.
En aan wie kunnen we ons beter overgeven
dan aan God, onze Vader, die van ons houdt?

Laten we eerst eens gaan kijken
hoe de doop van Jezus waarschijnlijk is gegaan.
Jezus was toen een jaar of dertig.
Johannes de Doper stond in de rivier de Jordaan.
En Jezus kwam dan waarschijnlijk naar hem toe
en liet zich dan achterover vallen in het water,
in de armen van Johannes de Doper.
En Johannes de Doper tilde Hem dan weer overeind,
uit het water omhoog.
Een prachtig beeld van overgave.
Loslaten.

En weet u wat ik dan het mooie vind!
Het antwoord dat God geeft op dat loslaten van zijn Zoon.
Want precies op dat moment van het loslaten,
gaat de hemel open.
En de heilige Geest daalt in lichamelijke gedaante,
als een duif,
op Jezus neer.
Dat was het antwoord van God
op het loslaten van zijn Zoon.
Het neerdalen van de Heilige Geest.
Gods liefde.

En dan komt er die stem uit de hemel die zegt:
*Gij zijt mijn Zoon, de welbeminde,
in U heb Ik mijn behagen gesteld.*
God was blijkbaar zo blij
met dat vertrouwen van zijn Zoon Jezus Christus.
Zo blij dat God deze woorden uitsprak:
'Gij zijt mijn Zoon, de welbeminde!'
Dat is het resultaat van loslaten.

Ook wij mogen dat ervaren.
Als wij ons los durven laten in de handen van God,
dan zal God het meest blij zijn.
En dan zullen wij zijn liefde ook het sterkst mogen ervaren.

Toch is dat overgeven, dat loslaten,
niet zo gemakkelijk.
We weten wel dat het nodig is.
Maar we weten ook maar al te goed
hoe moeilijk dat vaak ook is.
Juist als we in een crisis terecht komen
proberen wel alles juist zo vast mogelijk te houden.
Dan is onze eerste natuurlijke reactie.
Vasthouden.
Zelf onze zaakjes zien op te lossen.
Soms totdat we niet meer kunnen!

Maar Jezus laat ons toch een andere weg zien.
Loslaten, overgeven aan God.

Ik moest even denken aan een film
die ik ooit eens heb gezien.
Een film die zich afspeelt in de Tweede Wereldoorlog.
Ik ben eerlijk gezegd het verhaal vergeten.
Maar dit ene moment vergeet ik nooit meer.
Allerlei Joodse mensen zitten in een trein
op transport naar een concentratiekamp in Auschwitz.
Ze weten allemaal dat ze vergast zullen worden
in één van de gaskamers in Auschwitz.

En in die trein zitten niet alleen maar volwassenen,
maar zelfs ook kinderen.
En dan zie je een vader en moeder
met hun kind, een zoontje, een kleuter.
En één ding weten ze zeker:
We zullen alle drie omkomen in dat concentratiekamp.

Maar af en toe stopt de trein even onderweg.
En de vader ziet dat één van de planken los zit.
Het is zo'n houten wagon, weet u wel.
En dan met de moed der wanhoop,
als de trein weer eens even stopt,
maakt de vader zo'n plank los
en duwt zijn zoontje naar buiten
zodat het kind in de berm valt, langs het spoor.
Een hartverscheurend moment.
En vervolgens trekt de trein weer op!

Weet u, als je niets doet,
weet je zeker dat je kind om zal komen
in het concentratiekamp.
Maar nu kun je nog hopen
dat iemand dit kind zal vinden
en zich over dit kind zal ontfermen.
Loslaten, met de moed der wanhoop.

Hopen dat dit kind toch in de handen van God valt.

En inderdaad wordt in deze film deze jongen gevonden
en zie je hoe hij opgroeit tot volwassene.
Maar wat een spannend moment.

Ik dacht even:
kan ik u wel zo'n spannend verhaal vertellen!
Is het niet te spannend?
Maar toen moest ik ineens denken:
ja, maar zo'n verhaal komt ook
in de Bijbel voor.

Het verhaal van de kleine Mozes.
U kent dat verhaal misschien nog wel van vroeger.
Alle Joodse jongetjes moeten gedood worden.
Dat was het bevel van de Farao van Egypte.
Maar de ouders van Mozes besluiten dan:
'Ja, maar dan maken we nog liever een rieten mandje
en dan leggen we de kleine Mozes
in dat rieten mandje in de rivier de Jordaan.
En dan zien we wel wat er gebeurt!

En wat gebeurt er dan inderdaad!
De dochter van de Farao vindt dit mandje
met de kleine Mozes er in.
En zo wordt de kleine Mozes gered
en groeit hij op in het paleis van de farao.
De kleine Mozes, die later
de grote Mozes zou worden
en Gods volk zou bevrijden
uit de handen van Farao.
Moet je nagaan!

Loslaten.
Misschien wel één van de belangrijkste lessen
uit ons geloof.

Als ik retraites geef samen met een team,
dan zeggen wij altijd, als een soort woordspelletje:
Het is niet alleen maar loslaten,
maar het is ook: God laten.
Iets aan God durven overlaten.
Jezelf durven over geven
aan de liefdevolle armen van God,
in het vertrouwen dat Hij je zal opvangen.
Daarom dus:
Loslaten - God laten.
Ik hoop dat we dat mogen leren vandaag
uit het verhaal van de Doop van de Heer.
Amen.